

«Jeg ser ut og går inn»

Hågen Gade

MFA in Medium and Material-based Art
Art and Craft department • Oslo National Academy of the Arts
2022

Møte og motstand med leire

Gjennom disse to årene av masterprosjektet har jeg kranglet med leiren og måttet lære meg å samarbeide med den. Formspråket ble i starten definert av min begrensede erfaring med keramikk og det var utfordrende å realisere tiltenkte ideer. Jeg rakk ikke å bygge stort nok før prosjektet var blitt for tørt til at jeg kunne fortsette, eller formene kollapset i desperate forsøk på å bygge hurtig nok. Leiren forlanger tilstedeværelse gjennom hele prosessen og for å kunne bygge i leire kreves det en følsomhet og forståelse for materialet. Leiren må ha rett plastisitet og fuktighet for å kunne formes, og blir den for tørr er den vanskelig å bearbeide. Den kan slå sprekker under hele prosessen og det kan ofte oppstå overraskelser når man åpner en ovn etter at leiren er brent. Eventuelle glasur kan oppføre seg på uventet vis og man får ofte noen uventede resultater. Til slutt sitter man igjen med et bunnsolid og steinhardt objekt etter uker med planlegging og fysisk arbeid.

Jeg valgte keramikk som hovedmateriale på grunn av dens plastiske egenskaper og hvordan den kan forandre seg gjennom alle sine stadier fra våt til tørr. Leirens egenskaper gir utallige muligheter i form og overflate, fra nærmest maskinell presisjon til organiske bevegelser. Leirens transformative egenskaper gjør at den snakker lett med andre materialer. Leiren kan tilpasses en allerede eksisterende form, den kan imitere en form, eller den kan uttrykke sine egne kvaliteter ved å bare være seg selv. Jeg er i direkte kontakt med materialet med mine hender og bruker leiren som et bygningsmateriale. Selv om jeg benytter redskaper som pinner, kniv, skinner og ekstruder, bruker jeg hele tiden mine hender og min fysiske kraft til å forme og støtte opp leirens kropp.

Til tross for leirens mange kvaliteter møtte jeg tidlig på motstand i forhold til min tidligere praksis. Min kunstneriske praksis begynte med tegning og hvordan en umiddelbar markering på en flate ledet til den neste. Det utviklet seg til en lek hvor hver linje eller markering ble viktigere enn selve motivet. Jeg utviklet en metode for å skape fragmenterte og luftige komposisjoner hvor markeringene ble like viktig som den hvite bakgrunnen, papiret. Gjennom tegning så jeg romlighet og perspektiv på en ny måte som ble definerende for min praksis. Hver markering ble en oversettelse, abstraksjon og forenkling av et inntrykk, og omverdenen ble en uendelig rekke av linjer og markeringer. Ting og objekter jeg fant i den fysiske verden ble også et materiale. Jeg begynte å lage installasjoner av funnet materialer som treverk, leker, plast, stål og så videre for å skape tegninger i rommet.

«Scaffolding» 2021, Tegning og akvarell på papir. 100x70 cm.

For å bygge dynamiske strukturer kreves det ofte luft og romlighet mellom formene. Ved å dvele over tomrommet mellom materialene blir det immaterielle håndgripelig, og tomrommet blir et materiale i seg selv. Det skapes negative former og det oppstår dialog mellom arbeidet og bakgrunnen. Rå og fuktig leire søker naturlig bakken hvor den kommer fra, og man må derfor samarbeide med den for å kunne gi den et løft. Når man bygger for hånd starter man fra bunn og bygger seg oppover, en pølse om gangen som man bearbeider inn i hverandre til en jevn vegg. Man bygger en del om gangen og lar den bli tørr nok til å holde seg selv oppreist, men samtidig fuktig nok til å kunne koble på neste del. Under brenningen sintres den tørkede leiren, den blir på nytt ustabil og tyngdekraften blir igjen en faktor man må ta med i beregningen. Tyngdekraften begrenser hvor skjørt man kan bygge før strukturen kolliderer. Med kunnskap om det keramiske håndverket, og i kombinasjon med andre materialer kan man utfordre tyngdekraften for å oppnå en letthet i det keramiske materialet.

På grunn av keramikkenes natur og vilje defineres ofte formuttrykket av materialets tyngde og hvordan man håndterer leiren gjennom dens stadier. Hvis man ønsker et kontrollert resultat, er den mest stabile formen en sylinder med solid bunn og jevne vegger som støtter seg selv opp gjennom sine plastiske stadier. Det ligger derfor en grunnleggende referanse til beholderen i det keramiske uttrykket som kan være krevende å jobbe seg forbi. I begynnelsen av min keramiske praksis ble den definerte bunnen et tilbakevendende problem i møte med min tidligere praksis. En friksjon med mine tegninger på papir og installasjoner i rommet hvor jeg bygget et fragmentert, romlig uttrykk med svevende former og linjer. Jeg ønsket å utfordre leirens vilje og trosse tyngdekraften for å lage objekter uten et solid fundament slik keramikken ofte har. Til slutt kunne jeg kontrollere vanninnholdet i leiren og jobbe meg rundt problemet. Jeg fikk en forståelse av hvordan jeg skulle opprettholde plastisitet i leiren, men samtidig tørke den ut nok til at jeg kunne bygge former som løftet seg fra underlaget.

«Stær» 2022, glassert stengods. H29cm Ø106cm.

Et eksempel på en skulptur som forholder seg til sylinderen og har en definert bunn i kontakt med underlaget.

Ingen står alene

Gjennom møte og motstand med leiren ble jeg bevist på mitt uttrykk å på mitt ønske om å skape dynamikk. Jeg hadde behov for å jobbe meg forbi den statiske opplevelsen av et enkeltstående keramisk objekt og den solide bunnen. For å oppnå romlige konstruksjoner og dynamiske komposisjoner begynte jeg å eksperimentere med objekter som var bygget sammen av flere elementer. Jeg bygget sammen deler som var ekstrudert og deler som var utformet med hendene til en sammensatt form. Skulpturene ble bygget direkte på ovnsplater på grunn av deres skjørhet og for å unngå at de kollapset før brenning. Jeg hadde en enkel ovnsplate på et arbeidsbord og bygget meg intuitivt oppover bit for bit. Først etter at skulpturene var brent våget jeg å snu og vende på formene. Formene kunne fungere selv om jeg snudde de på hodet, men prosessen med å bygge fra bunn og oppover avslørte at formen var opp ned. Gjennom denne banale erfaringen oppdaget jeg hvordan hvert steg i den keramiske prosessen er med på å definere formen og uttrykket.

Bilde fra gruppe utstillingen «*The release party*», Galleri Seilduken med Julia K. Persson og Amalie Vøge Jensen. Skulpturene er et eksempel på hvordan jeg forsøkte å jobbe meg bort fra en definert bunn og bygget en form av flere deler.

Kunstneren Linda Sormin bryter med keramikkenes naturlige vilje i sin praksis og når jeg oppdaget henne ble hun en naturlig referanse. Hun bygger skulpturer og stedsspesifikke installasjoner som trosser tyngdekraften og som derfor ikke er bundet til underlaget med en definert flate. I skrivende stund viser Sormin installasjonen «*Stream*» på Massachusetts Museum of Contemporary Art. I Youtube intervjuet «*Linda Sormin pushes the limits of clay*»¹ om utstillingen, forklarer Sormin hvordan hun snur og vender på objekter gjennom hele prosessen og hvordan dette påvirker det visuelle inntrykket av gravitasjon. Gjennom sin relasjon med materialet kan hun be leiren om å holde seg i ubehagelige posisjoner og hun forholder seg ikke til hva som er opp eller ned på en form. De keramiske formene vises ikke på sitt mest elegante, men gir en følelse av og være forstyrret eller dratt ut av kontekst. Sormin forteller i Youtube intervjuet om sin flerkulturelle bakgrunn og hvordan hun relaterer seg til installasjonene, følelsen av å ikke passe inn eller det å være i friksjon med omgivelsene.

Bilde over viser installasjonen «*Stream*»² av Linda Sormin. Den er bygget opp av flere sammensatte keramiske objekter som fyller rommet fra gulv til tak ved hjelp vaier og konstruksjoner i metall. Hvert keramisk element er en kombinasjon av ekstruderte rør, deler som er bygget for hånd, funnet keramikk og utklipp fra akvareller på papir.

¹ MASS MoCA, *Linda Sormin pushes the limits of clay*. Youtube. 10.12.2021.

<https://www.youtube.com/watch?v=ZNU-3Ai6b1I>

² Bilde hentet fra tidsskriftet Boston Globe: *At Mass MoCA, ceramic art proves its power* av Murray Whyte. 01.04.2022. <https://www.bostonglobe.com/2021/12/16/arts/mass-moca-ceramic-art-proves-its-power/>

Våre tanker og erfaringer er som oftest ikke sammenhengende eller forutsigbare. I likhet med Linda Sormin, har Sarah Sze og Kjell Varvin en prosessbasert praksis som er med på å forme deres arbeider. De jobber intuitivt og lar en handling lede den neste. Hvert objekt er som en byggekloss med mange muligheter og kan like gjerne resirkuleres hvis den skulle vise sitt potensiale bedre et annet sted. Selv om de presenterer ferdige skulpturer og installasjoner kan man spore tankerekker, en logikk, subtile spenninger som gir inntrykk av å kunne transformeres videre. Prosessen gir en dynamisk romlighet og er samtidig et verktøy for å uttrykke deres erfaringer. Kjell Varvin kaller det sitt *erfaringslager*, hvordan underbevisstheten er i dialog med omgivelsene og hvordan dette leder han til å ta valg. I intervjuet «Gud, Bach, jazz og objekters potensiale og dialog (2/3)»³ under utstillingen «*Intermediary Stages of a Never-Ending Process*» på Galleri F 15, forteller han hvordan han jobber med komposisjon for å få alle delene til å uttrykke seg på best mulig måte. Han jobber med å få enkle ting til å yte maksimalt i samspill med andre. Han kan bruke hverdagslige objekter uten verdi, men satt i en sammenheng med andre endres verdien til objektene. Han kan for eksempel kombinere et gammelt dørslag med geometriske former han har sveiset sammen av metall.

” I see my work as sculpture, because sculpture is when you deal with objects. My work is about the relationship between objects and how this creates meaning. In my understanding, meaning always arises between the objects, never within one object alone.”

*Sarah Sze*⁴

Sarah Sze arbeider også med av hva som skjer i møtet mellom objekter og hvordan man kan aktivisere objekter i rommet de befinner seg. I likhet med Kjell Varvin jobber Sze med hvordan objekter kan oppfattes ulikt og endre verdi i samspill med andre. Hun bruker materialene, *found objects*, som en palett og kan redigere de inn eller ut i forhold til hva som er relevant for henne i skulpturen. Ved å justere og balansere motsetninger mellom ting skaper hun dialoger som åpner opp for uttrykk et isolert objekt ikke kan oppnå i seg selv. Gjennom likheter og kontraster i møter, blir de ulike elementene bekreftet av seg selv eller sin motpart. For eksempel kan Sarah Sze bekrefte tyngden av et objekt ved å henge det i en tråd som blir spent, eller bruke tyngden av objektet til å sette noe i klem. Sze setter hverdagslige ting vi alle kjenner i en ny kontekst og skaper friksjon med våre forventninger og erfaringer. Hun bygger komplekse installasjoner hvor oppmerksomheten blir ledet fra et objekt til et annet på samme måte som vår oppfattelsesevne hopper fra det ene til det andre. I installasjonene sine skaper hun situasjoner hvor man befinner seg mellom mange retninger og man blir gitt muligheten til å ta et valg om hvor oppmerksomheten skal ledes vider gjennom materialitet.

Ved å se på prosessen som et formgivende redskap ble jeg til dels frigjort fra den lineære tankerekken om å bygge noe fra begynnelse til slutt(produkt). Jeg begynte å definere det jeg bygde som moduler uten konkrete formål og som senere kunne settes sammen. Objekter ble igjen som materialer i seg selv samtidig som jeg lot meg inspirere av interessen for fleksible systemer og midlertidige konstruksjoner - Blomsterbinder, bunter, stilas, gjerde, knuter,

³ Varvin, «Gud, Bach, jazz og objekters potensiale og dialog (2/3)», Vimeo, Galleri F 15 & MOMENTUM. 09.04.2021. <https://vimeo.com/534857998>

⁴ Sze, «The Meaning Between Things». *Louisiana Channel*. 31.07.2014. <https://channel.louisiana.dk/video/sarah-sze-meaning-between-things>

bindepunkter, bindeledd, lås, vedstabler, en varde, byggeklosser, telt, gapahuk, puslespill, og så videre. Jeg begynte å utforske hvordan keramiske moduler forholder seg til andre materialer som for eksempel treverk. Ved å reflektere over objekters form og materialitet kan jeg skape kontraster og relasjoner gjennom deres kvalitative egenskaper. Ved å dvele over et objekt eller et materiale kan jeg finne egenskaper som kommuniserer med et annet. På denne måten kan alt kobles sammen i uendelige rekker, selv om et individuelt fragment aldri henger sammen med alt på en og samme tid.

Bilde av arbeid i prosess (2021). En utforskning i hvordan jeg kunne bygge moduler som etter brenning kan settes sammen på ulike vis.

Å bære staur

Jeg sitter i omgivelsene, hele omgivelsen. Blikket veksler mellom bakgrunn og forgrunn, øyet vandrer og jeg forsvinner inn i omverdenen. Mellom bjelken og ventilasjonsrøret er det et mellomrom, i bakgrunnen er det en hvit flate perforert med tusenvis av hull som danner ruter. Rommet mellom bjelken og ventilasjonsrøret forsvinner når den ene perforerte ruten og en ledning skaper en linje mellom dem. Blikket følger ledningen og jeg blir oppmerksom på at jeg er tilbake i rommet, hele rommet. Jeg ser ut og går inn. Ting blir flytende og samler seg som et rede av pinner i strømmen av en elv, like før de oppløses og forsvinner igjen. Gjennom mine møter har jeg blitt overbevist om at ingenting er konstant, tanken er både frigjørende og angstfylt.

Utforskning av hvordan de keramiske elementene jeg bygger til masterprosjektet kan settes sammen eller installeres. I denne versjonen har jeg bundet sammen keramikk og treverk med tau av hamp.

«Å bære staur»⁵ er et språklig bilde på å skulle holde sammen noe som lett vil sprike. Utrykket ble blant annet brukt av statsminister Per Bolten da hans borgerlige koalisjonsregjering gikk av i 1971. Ordtaket ble tidlig en arbeidstitel for masterprosjektet mitt og jeg sammenligner det med utviklingen av prosjektet. Et forsøk på å samle trådene, mine interesser og mitt kunstneriske uttrykk. Ordtaket resonnerer både metaforisk og billedlig med mine intensjoner og har blitt et springbrett for prosessen jeg er i på dette tidspunktet. Til mitt masterprosjekt vil jeg bygge ulike keramiske elementer, karakterer, som jeg senere vil bruke som materiale til å bygge vider med under installeringsperioden. Jeg vil forsøke og finne relasjoner mellom karakterene og rommet de skal plasseres i for å se om jeg kan skape møtepunkter og en dialog mellom de individuelle elementene. Ved å sette elementene opp mot hverandre kan det oppstå subtile kontraster, en spenning eller en form for harmoni. Harmoni⁶ kommer fra gresk *harmonia* som kan oversettes til sammenføring. Ordet har opprinnelse i skipsbygging og forklarer hvordan ulike elementer, trebord settes sammen ved hjelp av bolter. En sammensatt helhet, båten. Harmoni kan derfor tolkes som en forsoning mellom to motsatser og er et uttrykk for hva som skjer i et møte, en spenning. Slik handler ikke lengre harmoni nødvendigvis om estetisk skjønnhet, men estetikk i vid forstand som reflekterer over vår sanselige måte å være i verden på.

De keramiske elementene jeg bygger kan minne om stokker, pinner, streker. Hvert objekt har ulik størrelse, omtrent 150cm lang, og hver pinne er utformet på ulike vis. Tynne, tykke, ekstrudert, bygget for hånd, grove, detaljerte, skjøre, solide. De består av forskjellige typer leire og alle vil få en unik overflatebehandling. Noen vil være ubehandlet og man kan se leirens egen farge, og noen skal glaseres med ulike glasurer- tykke, opake, gjennomskinnelige, krater, krympe, matte og blanke. Jeg vil produsere en viss mengde for å skape en akkumulerende effekt og for å fjerne hierarkiet mellom objektene. Det å samle mange sterke karakterer utjevner styrken til hvert objekt, men paradoksalt nok kan det også forsterke dem. De oppleves som en felles kategori, men er likevel individer. Jeg bygger opp en kompleksitet ved å skape variasjon i ulike skalaer. Jeg bruker formale virkemidler og skaleringer innen overflate, farge, form og materialitet. Ved å bygge opp et stort nok register kan hvert element begynne å snakke med et annet. Det er ikke mulig for mennesket og oppfatte alle sanseinntrykk på en og samme tid, vår selektive oppfattelse skaper isteden rekke av inntrykk. På dette viset oppstår det et intimt møte mellom meg og materialet.

Jeg bygger ikke ferdige objekter, jeg bygger deler som igjen kan brukes til å bygge videre med. Elementer som kan settes sammen til skulpturer, eventuelt midlertidige installasjoner som forholder seg til rommet de skal plasseres i. Jeg ønsker å forskyve grensen mellom prosess og det ferdigstilt arbeidet. Med en intuitiv ulydighet ønsker jeg å kombinere ulike skalaer og systemer med en nysgjerrighet for om et system kan kollapse av sin egen kompleksitet. Ved bruk av fargekontraster og materialers egenverdi skaper jeg subtile spenninger. Når jeg plasserer to objekter ved siden av hverandre kan ulike fargekontraster

⁵ Store norske leksikon, «bære staur» av Øystein Lydik Idsø Viken, 01.02.2021.

https://snl.no/b%C3%A6re_staur

⁶ Ilevski. "The Origin and Semantic Development of the Term Harmony." *Illinois Classical Studies* 18 (1993): 19–29. <http://www.jstor.org/stable/23064430>.

aktiviseres og kvalitetene til hvert objekt smitter over på hverandre. Til sammen står de i dialog på flere nivåer og vi må ta et valg om hva vi ønsker å vie oppmerksomheten på, vi står i mellomrommet, et veikryss.

Utforskning av hvordan de keramiske elementene jeg bygger til masterprosjektet kan installeres. Her har jeg lent de til en vegg sammen med noen pinner av tre.

Jeg er i møtet

«It is never we who affirm or deny something of a thing;

It is the thing itself that affirm or denies something of itself in us.»

Baruch Spinoza, Short Treatise II⁷

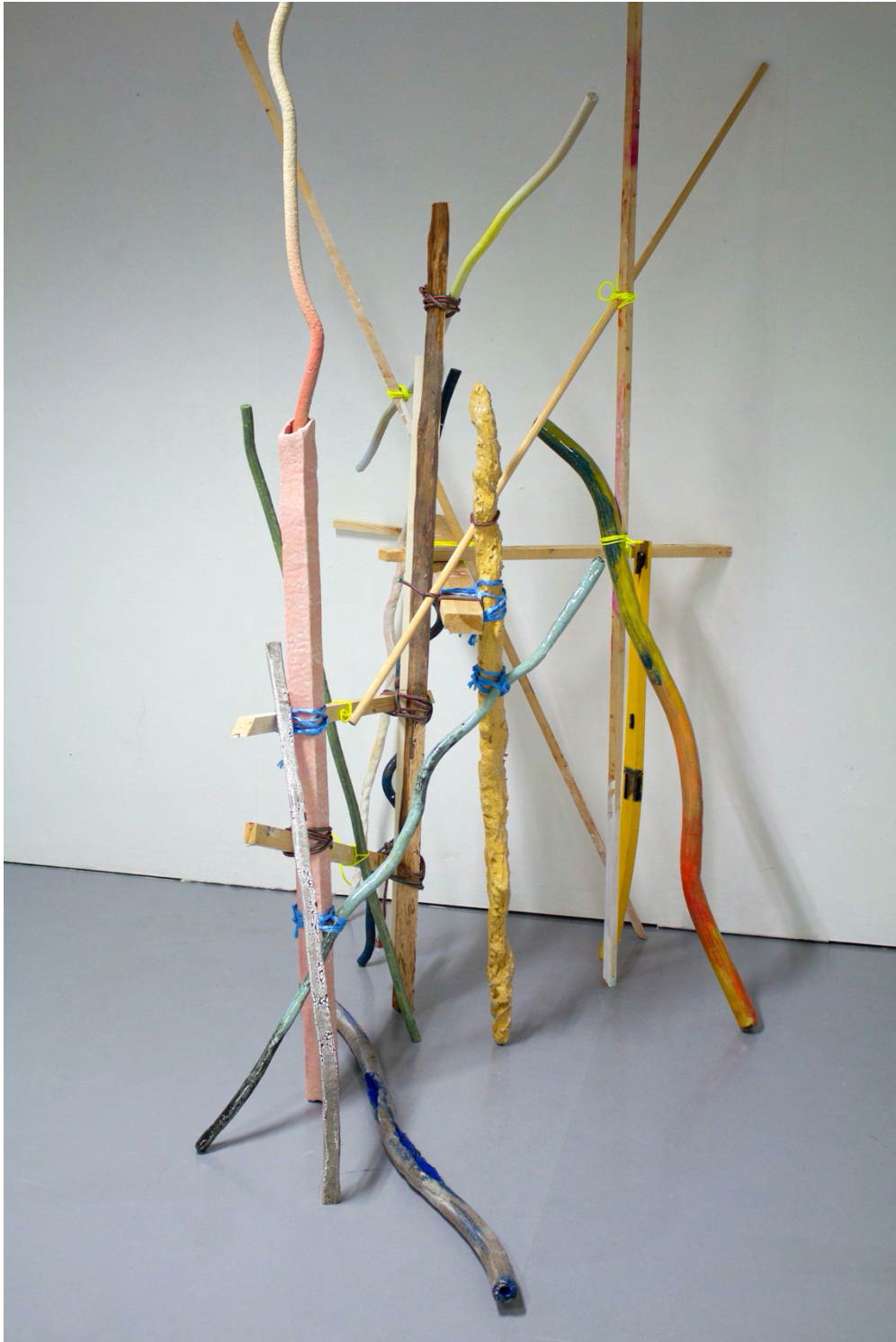
I følge Jytte Vikkelsø ph.d. i sosialpsykologi og hennes bok *«Derfor forelsker du dig aldrig i den forkerte»⁸*, må det være to aspekter tilstede i et annet menneske før man forelsker seg, det frigjørende og det utfordrende aspekt. Vi lengter etter å bli møtt med aksept og sett som den man er. Er det utelukkende trygghet blir det kjedelig og man mister interessen. Med andre ord søker vi både trygghet og spenning, to motsetninger i vår lengsel etter tilhørighet. Når det oppstår provokasjon er det ofte fordi man støter på egne uløste problemer. I møte med andre møter vi oss selv.

En binder, samler av et slag, forvillet i min egne forgjengelige assemblage. I søken etter potensiale har målet blitt meningsløst, det skjer kun noe gjennom spenning. Jeg jobber mot tyngdekraften, den definerte basen til beholderen innbygget i den keramiske prosessen. Jeg bygger elementer, karakterer og setter de i dialog med hverandre. Jeg lar elementene møte hverandre og på samme tid skaper jeg rom mellom dem. Ved å se på tomrommet blir det immaterielle et materiale i seg selv. Den intime dialogen mellom ting skaper en spenning i meg. Jeg er i møtet.

⁷ Spinoza, Short Treatise II, 1910: Sitert i, Bennet Vibrant Matter (Durham, N.C.: Duke University Press, 2010),

1

⁸ Vikkelsøe, *Derfor forelsker du dig aldrig i den forkerte* (København: Gyldendal Nonfiktion, 2022)

Utforskning av hvordan de keramiske elementene jeg bygger til masterprosjektet kan settes sammen eller installeres. Her i kombinasjon med treverk og tau.

En stor takk til

Marte Jhonslien min hovedveileder som har støttet meg, inspirert og ledet meg gjennom opp og nedturen disse to årene. Takk for tålmodigheten. Takk for alle gode og filosofiske samtaler som kan skifte mellom alvor og høy latter. Du har en unik innsikt og evne til å få frem det beste i folk. Tusen takk, du er RÅ!

Caroline Slotte leder av skuta og hoved professor på avdeling keramikk. Takk for gode samtaler og gode råd. Uten deg hadde ikke avdelingen vært et like godt sted. Men ferden går videre for både deg og meg, håper vi krysser hverandre igjen snart.

**Moa Kristina Håkansson, Kjell Rylander, Sigrid Espelien,
Anders Herwald Ruhwald, Steinar Elstrøm, Franz Petter Schmidt,
Camilla Løw, Gitte Jungersen og Anne Line Sund**

Tusen takk til alle dere! Takk for all støtte, veiledninger, ros og ris, kurs, teknisk hjelp, inspirasjon, latter og så mye mye mer! Professorer, kunstnere og sterke personer jeg vil huske med et smil.

Ebba Moi, Siri Hermansen og Sunniva McAlinden ledere av masterprogrammet og ildsjeler under min tid på KHiO. Takk for innsatsen og jobben dere har gjort for å gjøre *masterstudiet i medium- og materialbasert kunst* et så vellykket program. Selv i en tid under pandemi har dere klart å komme med gode løsninger.

Knut Natvik verksmester på keramikk. Mester over alle mestre og selve limet på avdelingen! Takk for all din innsats, kunnskap og hjelp, og takk for at du alltid tar det med et smil. Du er gull!

Sara R. Yazdani og Olga Schmedling ansvarlige for teori og intellektuelt påfyll, tusen takk for alle mentale reiser, utfordringer og faglig påfyll!

Arve Rød min tekstveileder, JEG setter stor pris på alle dine tilbakemeldinger og ærlighet. Du har gjort det til en fornøyelse å pusle med ord.

Line Ulekleiv høgskolelektor i skrivepraksis, takk til deg også for veiledning og gode råd.
Live Vikøren bibliotekar på KHiO. Tusen takk for din tålmodighet og hjelp med å sortere fotnoter. Du gjorde dagen min! Håper alt er på plass.

Nicholas Jones vår kurator for avgangsutstillingen. Takk for all innsatsen frem til nå og ser fram til samarbeidet om å lage en utstilling vi kan være stolte av.

Sist men ikke minst! Til alle mine relasjoner jeg setter så høyt, uten dere er jeg ingenting! Takk for hjelp og faglig kunnskap, korrektur lesning, utfordringer, dype samtaler, blod svette og tårer, vennskap, støtte og så uendelig mye mer! Takk til hele mitt årskull og alle mine kollegaer på og utenfor skolen. Takk til mine kjente og kjære. Og en spesiell takk til dere som har bidratt med å gjøre mitt prosjekt enda bedre:

Ebbe Arneberg, Julia K. Persson, Amalie Vøge Jensen, Karen Berge, Linda Flø, Stine Jørgensen Harila, Oné Maldonytè, Katri Paunu og Camilla Fargerli.

Litteraturliste:

Ilievski, Petar HR. "The Origin and Semantic Development of the Term Harmony." *Illinois Classical Studies* 18 (1993): 19–29. <http://www.jstor.org/stable/23064430>.

MASS MoCA, *Linda Sormin pushes the limits of clay*. Youtube. 10.12.2021. <https://www.youtube.com/watch?v=ZNU-3Ai6b1I>

Spinoza Baruch, *Short Treatise II*, 1910: Sitert i, Jane Bennet *Vibrant Matter, A Political Ecology of Things* (Durham, N.C.: Duke University Press, 2010), 1

Sze, Sarah, "The Meaning Between Things", *Louisiana Channel*. 31.07.2014. <https://channel.louisiana.dk/video/sarah-sze-meaning-between-things>

Varvin, Kjell, «Gud, Bach, jazz og objekters potensiale og dialog (2/3)», Vimeo, *Galleri F 15 & MOMENTUM*. 09.04.2021: <https://vimeo.com/534857998>

Viken, Øystein Lydik Idsø, «bære staur», *Store norske leksikon*, 01.02.2021. https://snl.no/b%C3%A6re_staur

Vikkelsøe, Jytte. *Derfor forelsker du dig aldrig i den forkerte. Om hvorfor vejen til det liv, du længes efter, altid går igennem jeres mest fastlåste konflikter*. København: Gyldendal Nonfiktion, 2022

Whyte, Murray. «At Mass MoCA, ceramic art proves its power» *Boston Globe*. 01.04.2022. <https://www.bostonglobe.com/2021/12/16/arts/mass-moca-ceramic-art-proves-its-power/>